

Jezdecktvo u nás a v cizině.

B:

Jezdecktvo v různých armádách.

Pplk. Marazzani podává*) v 5 tabulkách počet a organizaci jezdecktva, cyklistů a jezdeckého dělostřelectva u armád všech států světa a srovnává poměr těchto zbraní navzájem a poměr počtu jezdecktva a pěchoty. Pro informaci je připojen přehled počtu jezdecktva hlavních evropských států před světovou válkou. Údaje jsou čerpány z ročních výkazů Společnosti národů a z různé literatury.

V textu jsou podány vysvětlivky a vyčteny hlavní organizační směry u jezdecktva a doplňkových zbraní, které pro zajímavost tuto podáváme:

Vyšší jezdecké jednotky.

Jezdecký sbor má v míru jen Belgie a Rusko; v Belgii je ve sboru sloučeno veškeré jezdecktvo, jehož síla nepřesahuje jezdeckou divisi v jiných armádách, kdežto ruské jezdecktvo je organizováno do 4 sborů po několika divisích. Některé armády (Francie a j.) předvídají postavení jezdeckých sborů ve válce.

Jezdecké divise — v státech s větším počtem jezdecktva — má 2 až 3 brigády po 2 plucích. První je pružnější a lehčí, druhá má větší bojovou sílu a umožňuje veliteli zachování silné zálohy. V Itálii jsou místo jezdeckých divisí „rychlé divise“, složené z jezdecktva a z cyklistů.

Jezdecká brigáda má 3 pluky v armádách, kde je samostatnou vyšší jednotkou nebo kde má „rychlá divise“ jen 1 brigádu jezdecktva (Itálie). Brigády ve svazu divisí mají zpravidla 2 jezdecké pluky.

Jezdecké pluky a jejich složky.

Jezdecký pluk má ve většině armád eskadronu pomocnou, 4 normální eskadrony (zpravidla ve 2 korouhvích) a 1 kulometnou eskadronu. Všeobecně je snaha zvýšit počet samostatných zbraní a zvýšit tak palebnou sílu jezdecktva v boji pěšky. Početní stav pluku je velmi různý a kolísá se mezi 182 (španělsko) a 860 mužů (Polsko).

Korouhve mají zpravidla 2 normální eskadrony; korouhve o 3 eskadronách s vyšší bojovou silou mají jen Spojené státy, dále Belgie a Československo (u posledních je 3. eskadrona kulometná).

Normální eskadrona má ve většině vojsk 4 čety po 3—4 družstvech a se 4—8 lehkými kulomety pro eskadronu, rozdělenými v četách. Autor pokládá tento způsob za vhodnější pro boj i pro vyhledávání zpráv nežli slučování lehkých kulometů v jediné četě, jak je tomu ve Spojených státech, v Rakousku a v Rumunsku.

Kulometná eskadrona má 2 až 4 čety — počet čet se zpravidla řídí počtem normálních eskadron pluku — četa má většinou 2 těžké kulometry. Tento počet zbraní dostačuje pro krátké a rychlé boje jezdecktva, počet 3—4 kulometů pro čet u některých armád pokládá autor za zbytečně velký.

*) Viz Rivista militare italiana, roč. V. (1931), sešit 9.

Zákopníci jsou zpravidla rozděleni v eskadronách, podobně též telefonisté; u některých armád jsou zřízeny zvláštní technické eskadrony.

Doplňkové zbraně jezdeckva.

Cyklistické jednotky jsou zřízeny zhruba v polovině evropských států, ve většině jsou cyklisté podřízeni jezdeckvu. Z mimoevropských států má cykl. jednotky jen Kanada; důvod tkví obyčejně v nedostatku komunikací. Největší počet cyklistů má Itálie, kde je jich užíváno zhusta k průzkumu. Autor doporučuje přidělit eskadrony cyklistů ke každému jezdeckému pluku a k jezdeckvu (korouhvim) vyšších pěších jednotek, aby byla zvýšena palebná síla jezdeckva. U samostatných cyklistických útvarů je třeba, aby nejmenší taktickou jednotkou byl prapor.

Pěchota na automobilech není v míru přidělena jezdeckvu organicky v žádné armádě. Francouzská divise má 2 prapory pěších dragounů, které jsou určeny k dopravě automobily. Mimoto má být přeměněn k dopravě automobily též dosavadní cyklistický prapor jezdecké divise.

Všechny armády však předvídají ve válce vybavení jezdeckva pěchotou na automobilech, hlavně pak na terénních vozech, aby mohla následovati zblízka jezdeckvo i mimo cesty.

V některých jihoamerických státech s nepatrnou komunikační sítí je jezdeckvo nahrazováno (Peru) nebo doplňováno (Argentina) pěchotou na koních. Podobně i Egypt má 3 roty na koních s 3 eskadronami sloučenými v jeden pluk. Tato pěchota je zpravidla náhradou cyklistů, pro něž není komunikací. Ráz pěchoty na koních má též jezdeckvo dánské a jezdeckvo Jihoafrické Unie.

Dělostřelectvo.

V Evropě má u 14 států (z 25) jezdeckvo své dělostřelectvo; zpravidla je to pro divisi nebo brigádu 1 lehký oddíl o 3 bateriích (belgický sbor má pluk o 4 oddílech, z nich 2 automobilisované).

Hrubé dělostřelectvo má jezdeckvo belgické, ruské a francouzské. Některé státy Jižní Ameriky mají u jezdeckva lehké dělostřelectvo na soumarech, které se osvědčují v bezcestných krajích (ve světové válce v r. 1918 u francouzského jezdeckva na Balkáně).

Celkově dnes nemá však dosud jezdeckvo děl, která by plně vyhovovala. U některých armád se zkoušejí lehké tanky, vyzbrojené děly, které mají nahraditi dělostřelectvo.

Obrněná vozidla.

Obrněné automobily jsou ve většině armád organickou součástí vyšších jednotek jezdeckva. Jejich množství je zatím velmi různé (eskadrona, oddíl, v Anglii se pomýšlí na pluk).

Přidělení rychlých tanků je předvídáno v armádách větších států. U některých států (Francie, Anglie, Jugoslavie) jsou studovány jednotky kulometů na motocyklech; jich užití jako palebné podpory jezdeckva slibuje dobré výsledky. (Ve Francii byla vyzkoušena na manévrech v Lotrinsku v r. 1930 eskadrona kulometů na motocyklech.)

Zenijní vojsko je zpravidla součástí jezdeckých divisi.

Službami jsou vybaveny v míru vyšší jednotky v nutné míře. Zmínky zasluhuje, že jezdecká divise Spojených států má „zdravotnickou eskadronu“ a turecká divise proviantní kolonu se 300 soumary.

Mimo jezdeckvo ve svazku vyšších jezdeckých jednotek je v míru přiděleno ve většině armád jezdeckvo vyšším pěším jednotkám (eskadrona až pluk), v některých armádách jsou dány částice jezdeckva též pěším brigádám a plukům (Francie, Argentina).

Poměrně největší počet jezdeckva má Rusko, nejmenší (z velmocí) Itálie. V Německu se poměr jezdeckva k pěchotě změnil jen nepatrně proti předválečným poměrům.

V závěru zdůrazňuje autor hlavně stále zesilování vyšších jezdeckých jednotek, zvyšování počtu zbraní pro boj pěšky a počtu motorisovaných jednotek. Skutečnost, že většina států si zachovala silné jezdeckvo (poměr k pěchotě činí 1:2), dosvědčuje, že důvěra v jezdeckvo a v jeho význam v příští válce neutrpěla zkušenostmi ze světové války.

Z cizích revuí.

REVUE DE CAVALERIE, roč. 42. (1932), březen a duben.

Les groupes de reconnaissance. Pokračování studie plk. Dauberta o činnosti přezvědňného oddílu. V této třetí části se zabývá stanovením úkolu pro přezvědný oddíl, činností velitele a členěním oddílu za postupu v průzkumný sled tvořený hlídkami a bojový sled, obsahující valné síly přezvědňného oddílu. Dovozuje nutnost postupu bojového sledu v posunech.

Souhrn úvah podává ve formě rozkazu, vydaného velitelem přezvědňného oddílu.

V další části se zabývá postupem oddílu členěného do šířky a do hloubky a zdůrazňuje, že není účelné stanovit posuny průzkumného sledu, nýbrž dáti volnost jednání, aby sestava oddílu nebyla ztrnulá.

Po všeobecných úvahách rozbírá bojový moment střetnutí s nepřítelem a vykládá na něm účel a podmínky pro útočnou akci oddílu.

Réflexions sur le rôle tactique de la cavalerie des grandes unités d'infanterie. Chef de bataillon breveté Georges Picot navazuje na článek „La cavalerie moderne“, uveřejněný v Revue de cavalerie 1931. Obírá se hlavně potřebami pěší divise a armádního sboru a nesouhlasí s vývody v článku z loňského roku. Poukazuje na to, že síla jezd. pluku je přeceňována, a pochybuje rovněž o tom, že by obrněné automobily mohly samy splnit průzkumné úkoly. Shoduje se v svých názorech s autorem předchozího článku, že doba působení jezdeckva samého na velké vzdálenosti minula a že stoupla důležitost vybavení vyšších pěších jednotek silnějším jezdecktvem, nemají-li se opakovati případy překvapení z pohraničních bitev.

Etude d'un franchissement de rivière par une division de cavalerie. Aplikační cvičení, konané v terénu, v němž se probírá přechod přes řeku Loing a plavební kanál jezdeckou divisi při využití úspěchu. Mostový materiál vz. 1901 umožňuje přechod všech vozidel divise, neboť má nosnost 9 t. Od roku 1921 se zkouší nový materiál F. C. M. (Forges et Chantiers de la Méditerranée) s nosností 21 t, s motorickým tahem.

Dressage et monte à l'obstacle du cheval de concours. Pokračování v serii článků o výcviku koně, pojednávající v této části o výživě a péči o koně a o skoku.

L'esprit colonial français à travers les siècles. Kapitán de Monbrison uvažuje o kolonizační činnosti Francie počínaje křižáckými výpravami až do současné doby.

Un vieux régiment de hussards. Historie 5. husarského pluku od jeho založení koncem XVIII. století.

Sportovní kronika přináší zprávy o jezdeckých soutěžích voj. škol.

Mjr. T.